

Ne pametuj, ločuj!

METKA, ŠKATLA ZA PIŠKOTE

Zdravo, naj se vam najprej predstavim. Moje ime je Metka in sem stara škatla za piškote. Ja, stara sem, kar pomeni, da me ljudje niso zavrgli in imam zelo veliko srečo, da ne ležim v kakšnem obcestnem jarku ali pa v starem zabojniku, tako kot nekatere moje prijateljice. Ljudje se očitno ne zavedajo, kakšno škodo in onesnaženje povzročajo materi naravi, ko takole brezčutno odlagajo – ne samo mojih znank, tudi druge še vedno zelo uporabne stvari. Res je, nekatere stvari je reciklirati lažje, nekatere težje. No, jaz sem zagotovo primer, ki ga je zelo lahko reciklirati. Povedala vam bom svojo življenjsko zgodbo, s katero želim spodbuditi ljudi in jim dati ideje za recikliranje.

Moje življenje se je pričelo pred božičnimi prazniki, katerega leta, žal ne vem, vem samo to, da je od tedaj minilo več deset let. Izdelana sem bila iz kovine v neki tovarni, kjer so me tudi zelo lepo pobarvali in okrasili. Kot končni izdelek sem bila lepa, nova, ovalna škatla. Ker je bil ravno božični čas, sem bila obarvana z lepo božično rdečo barvo, na meni pa so bile narisane zelene novoletne jelke. Da bi na policah privabila čim več kupcev, se je na sredini mojega pokrova bleščal bel napis – božični piškoti. Iz tovarne so me poslali v bližnjo pekarno, kjer so me napolnili z najrazličnejšimi maslenimi piškoti. Postavili so me na polico nekega supermarketa, kjer me je kupil mlad fant, ki me je kot božično darilo podaril svojemu dekletu. Fantova izbranka me je postavila na mizo, da so me lahko vsi občudovali in iz mene jemali sladke piškote. Ko so se vsi piškoti pojedli, me je skrbno pomila in vame zložila nakit. Vsak dan me je pred spanjem občudovala in počutila sem se prav posebno.

Tako so minevala leta, v meni je bil shranjen najrazličnejši nakit, fant in dekle pa sta dobila otroke. Ti so se večkrat igrali z mano in še posebej sem bila všeč najstarejši hčerki. Tudi ko je po mnogih letih moja barva že kar precej obledela, me je ona ob prihodu domov večkrat vzela v roke. Ob materini smrti me je nesla k sebi domov in vame shranila stvari za šivanje. Čez leta sem res postala že stara, malo spraskana in barva se mi je luščila, zato me je lastnica obnovila. Pobarvala me je na nežno modro in me kot rojstnodnevno darilo podarila svoji hčerki. Z mano se je oblikovala nekakšna tradicija med mamami in hčerkami. Toda kljub novi preobleki novi lastnici

nisem bila najbolj všeč in postavila me je v shrambo, kjer sem na najvišji polici preživela kar nekaj let. A v zabojnik za smeti me vendarle ni vrgla. Skozi vsa ta leta se je ogromno stvari spremenilo, tudi pakiranje piškotov. Ob raznih pogovorih sem zasledila, da naj bi namesto nas škatel uporabljali neke plastične ovoje in ovitke, ki jih, takoj ko poješ piškote, zavržeš. Imela sem veliko časa za razmišljanje, zakaj bi nekdo skupaj s piškoti kupoval še te neuporabne plastične stvari. Naj vendar pogledajo mene, koliko let so me dekleta uporabljala in kako dobro sem jim služila za shranjevanje. Izvedela sem tudi, da plastika postaja problem in da se je želijo ljudje znebiti ter čim več uporabnih stvari reciklirati. Zavzemajo se tudi, da bi več uporabljali take večnamenske stvari, kot sem jaz. Tako me je nekega dne lastnica zopet prinesla v kuhinjo, me skrbno pomila, obrisala, na dno položila papirnati prtček in v meni znova začela shranjevati domače pecivo. Zopet sem se počutila prav posebno in uporabno. Vsak gost me je občudoval in z veseljem iz mene jemal piškote.

Tudi danes se še vedno uporabljam v ta namen in upam, da se bom še v prihodnjih letih. Morda me že čez nekaj let v roke dobi nova lastnica in nadaljuje tradicijo med mamami in hčerkami.

Hana Anzeljc, 9. razred OŠ dr. Anton Debeljaka Loški Potok

Mentorica: Bogdana Mohar